

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 30, 2018

Nummer 30, 2018

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1823](#) 02-10-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1825](#) 02-10-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1817](#) 02-10-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1821](#) 02-10-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1818](#) 02-10-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1814](#) 02-10-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1820](#) 02-10-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1816](#) 02-10-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1815](#) 02-10-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1824](#) 02-10-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1765](#) 25-09-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1774](#) 25-09-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1767](#) 25-09-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1771](#) 25-09-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1766](#) 25-09-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1772](#) 25-09-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1768](#) 25-09-2018
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1773](#) 25-09-2018

RECHTSPRAAK

Opzettelijk 'bevorderen' van het plegen van ontucht door minderjarige?

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 3 subsidiair ten laste gelegde opzettelijk 'bevorderen' van het plegen van ontucht door een minderjarige, niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Onder 'bevorderen' in de zin van artikel 250 Sr is onder meer te verstaan het begunstigen dan wel in de hand werken of behulpzaam zijn (vgl. HR 19 januari 1914, ECLI:NL:HR:1914:114, *NJ* 1914, p. 583 en HR 11 mei 1931, ECLI:NL:HR:1931:285, *NJ* 1931, p. 1049 ten aanzien van artikel 250 (oud) Sr).

Het hof heeft, kort gezegd, vastgesteld dat de verdachte twee personen wier minderjarigheid hij kende heeft vervoerd naar een bordeel in Duisburg en aldaar een prostituee heeft betaald met wie deze personen seksueel contact hadden terwijl de verdachte toekeek. Mede gelet op de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis, geeft het op die vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte aldus het plegen van ontucht door die minderjarigen heeft 'bevorderd', niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk. Voor zover het middel ervan uitgaat dat geen sprake kan zijn van het 'bevorderen' van het plegen van ontucht als bedoeld in artikel 250 lid 1 aanhef en onder 2° Sr omdat het initiatief tot het plegen van die ontucht niet van de verdachte is uitgegaan waardoor geen sprake is van een veroorzakende rol of het toepassen van overreding, berust het op een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1824

Zaaknummer: 17/03881

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: A.C.J. Lina

Wetsartikelen: 250 Sr

RECHTSPRAAK

Schatting wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend is gemotiveerd.

Het oordeel van het hof dat de betrokkene – kennelijk uit het in de strafzaak onder 2 bewezenverklaarde handelen alsmede uit andere strafbare feiten, waaromtrent voldoende aanwijzingen bestaan dat zij door de betrokkene zijn begaan – samen met zijn mededader daadwerkelijk wederrechtelijk voordeel heeft verkregen tot een totaalbedrag van ‘ten minste € 4.000,-’, waarvan de betrokkene € 2.000 heeft verkregen, is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1816

Zaaknummer: 17/02881

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

De overweging van het hof dat verdachte geen schriftuur met grieven heeft ingediend is niet begrijpelijk.

Het middel keert zich tegen 's hofs niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3 tot en met 9 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1820

Zaaknummer: 17/00288

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: W.H. van Zundert

Wetsartikelen: 416 Sv

RECHTSPRAAK

Hof heeft verzuimd redenen op te geven waarom het is afgeweken van het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt van de verdediging.

Het middel klaagt onder meer dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van het door de verdediging naar voren gebrachte uitdrukkelijk onderbouwde standpunt dat de verdachte zich ten aanzien van de taakgestrafte [betrokkene 1] niet schuldig kan hebben gemaakt aan de ten laste gelegde feiten.

Hetgeen door de raadsman van de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep naar voren is gebracht, inhoudende – kort gezegd – dat de verdachte zich niet aan de ten laste gelegde feiten heeft schuldig gemaakt omdat hij op 20 september, 27 september en 4 oktober 2013 vrij was, dat hij zijn handtekening niet op de desbetreffende urenlijst heeft geplaatst en dat de handtekening van de verdachte zonder diens medeweten door de medeverdachte is vervalst, kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een standpunt dat duidelijk, door argumenten geschraagd en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie ten overstaan van het hof naar voren is gebracht. Het hof is in zijn arrest van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt afgeweken door het ten laste gelegde bewezen te verklaren, maar heeft, in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven die daartoe hebben geleid. Dit verzuim heeft ingevolge artikel 359 lid 8 Sv nietigheid tot gevolg.

Het middel slaagt in zoverre.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1815

Zaaknummer: 17/02880

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Aanvraag herziening in zaak feitelijk leidinggeven aan het opzettelijk onjuist/onvolledig doen van aangifte omzetbelasting begaan door rechtspersoon afgewezen.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling (hierna: novum).

Bij de beoordeling van de aanvraag moet worden vooropgesteld dat voor de beantwoording van de vraag of het in de aanvraag aangevoerde het onder 4.1 aangeduide ernstige vermoeden wekt, de gehele bewijsvoering van het hof van belang is. Het gaat er dus om of het aangevoerde, gelet op de door het hof gebezigde bewijsmiddelen en de door het hof gegeven nadere bewijsoverwegingen, een dergelijk vermoeden wekt.

De aanvraag tot herziening is gebaseerd op de stelling dat het hof ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat over het gehele project [projectnaam] door [A] B.V. geen omzetbelasting is opgegeven. In de aanvraag wordt als nieuw gegeven aangevoerd dat het hof onkundig was van een drietal 'werkenbestanden', een 'bronbestand' en drie naar aanleiding van die documenten opgemaakte deskundigenrapporten. Uit voormelde bestanden blijkt volgens de aanvraag dat [A] B.V. op het project [projectnaam] omzet heeft geboekt. Voorts wordt in de aanvraag aangevoerd dat uit deze bestanden in combinatie met de deskundigenrapporten volgt dat tijdens de in de bewezenverklaring vermelde periode wel voldoende omzetbelasting is afgedragen over de op het project [projectnaam] gerealiseerde omzet. Volgens de aanvraag bestaat daardoor het ernstige vermoeden dat het hof de aanvrager zou hebben vrijgesproken, indien het met deze bestanden en rapporten bekend zou zijn geweest.

Blijkens de onder 3.2.2 weergegeven overwegingen heeft het hof vastgesteld dat door [A] B.V. op 7 april 1999 onder factuurnummer [0001] aan [C] een factuur is verzonden voor een bedrag

van f 11.079.000 en dat op 27 april 2000 onder factuurnummers [0002] en [0003] facturen zijn verzonden voor bedragen van f 4.821.000, respectievelijk f 740.000. Voorts heeft het hof vastgesteld dat de opbrengst van de verkoop van de woningen en appartementen over het jaar 1999 f 6.687.920 bedroeg. Over het jaar 2000 bedroeg deze opbrengst f 440.517. Naar het oordeel van het hof is in de aangiften omzetbelasting van de periode 1 juli 1998 tot en met 31 januari 2001 geen opgave gedaan van de met deze transacties gemoeide omzetbelasting.

De bij de aanvraag overgelegde documenten en deskundigenrapporten komen in de kern erop neer dat door [A] B.V. in de in de bewezenverklaring vermelde periode over het project [projectnaam] wel voldoende omzetbelasting is opgegeven. De in voormelde documenten en rapporten vervatte beschouwingen en conclusies bevatten evenwel geen feiten en/of omstandigheden die als een novum in de vorenbedoelde zin kunnen worden aangemerkt. De enkele mogelijkheid dat omzet is geboekt, is niet voldoende om het voor herziening vereiste 'ernstige vermoeden' te wekken. Ook indien ervan moet worden uitgegaan dat door [A] B.V. over de met het project [projectnaam] geboekte omzet omzetbelasting is opgegeven, bieden de bij de aanvraag overgelegde documenten en deskundigenrapporten in het geheel geen inzicht in de vraag of in de aangiften omzetbelasting waarop de bewezenverklaring betrekking heeft opgave is gedaan van de omzetbelasting die in de desbetreffende tijdvakken gemoeid was met de onder 4.4 weergegeven transacties. De bij de aanvraag gevoegde documenten en deskundigenrapporten bieden derhalve noch op zichzelf beschouwd, noch in onderling verband bezien steun aan de stelling dat het hof, indien het hiermee bekend zou zijn geweest, tot het oordeel was gekomen dat de op naam van [A] B.V. gestelde opgaven omzetbelasting juist en volledig zijn gedaan en derhalve tot een vrijspraak was gekomen.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1825

Zaaknummer: 18/01697

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en J. Worstel

Advocaten: G.J.M.E. de Bont, A.B. Vissers en N. van den Boom

Wetsartikelen: 457 Sv en 6g AWR

RECHTSPRAAK

Slagende klacht over de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane voorwaardelijk verzoek tot het horen van de getuige.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het door de verdediging (voorwaardelijk) gedane verzoek [getuige 1] als getuige te horen.

Het verzoek van de raadsman strekte ertoe [getuige 1] te horen over onder meer haar (mogelijke) herkenning van de verdachte. Het hof heeft het verzoek afgewezen omdat [getuige 1] bij de politie weliswaar een signalement van de twee jongens heeft opgegeven, maar niets heeft verklaard over de herkenning van hun gezichten, zodat, mede gelet op het tijdsverloop, moet worden aangenomen dat de verdachte door het niet horen van [getuige 1] redelijkerwijs niet in zijn verdediging wordt geschaad. Dat oordeel is niet begrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat de verdachte zijn betrokkenheid bij het ten laste gelegde feit heeft ontkend en uit de door het hof tot het bewijs gebezigde verklaring van [getuige 1] blijkt dat zij de twee jongens, als zij hen opnieuw zou zien, nog zou herkennen, zodat uit haar nadere getuigenverklaring zou kunnen blijken dat de verdachte niet een van de personen is die zij ter plaatse heeft waargenomen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1817

Zaaknummer: 17/00202

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: J. van Beest

Wetsartikelen: 315 Sv en 328 Sv

RECHTSPRAAK

Uit stukken blijkt niet dat bestreden beslissing ex artikel 24 Sv in het openbaar is uitgesproken.

Het middel behelst de klacht dat de bestreden beslissing niet in het openbaar is uitgesproken.

Uit de aan de Hoge Raad gezonden stukken blijkt niet dat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 24 lid 1 Sv in het openbaar is uitgesproken, zodat het ervoor moet worden gehouden dat dit niet is geschied. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad zal doen wat de rechtbank had behoren te doen en zelf de bestreden beslissing ter openbare terechtzitting uitspreken (vgl. HR 15 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ7799, NJ 2010/610).

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1814

Zaaknummer: 16/05537

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: M. van Stratum

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Kan in reclasseringsrapport genoemd telefoongesprek tussen reclassering en verdachte in het kader van executie van in eerste aanleg opgelegde werkstraf worden aangemerkt als omstandigheid waaruit voortvloeit dat einduitspraak verdachte bekend was als bedoeld in artikel 408 lid 2 Sv?

Advocaat-generaal B.F. Keulen heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Den Haag teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het hoger beroep te laat is ingesteld.

Ingevolge artikel 408 lid 2 Sv moet de verdachte binnen veertien dagen nadat zich een omstandigheid voordoet waaruit voortvloeit dat de einduitspraak hem bekend is, hoger beroep instellen tegen het vonnis.

Het hof heeft blijkens zijn hiervoor weergegeven overwegingen – in reactie op het betoog van de raadsman dat, kort gezegd, de verdachte alleen wist van een openstaande werkstraf van 30 uren en niet van de bij het vonnis van de politierechter opgelegde werkstraf van 240 uren – op basis van de rapportage van de reclassering vastgesteld dat de verdachte in of rond juli 2014 telefonisch contact heeft gehad met een reclasseringsmedewerker over de uitvoering van de in de onderhavige strafzaak aan de verdachte opgelegde werkstraf van 240 uren. Het hof heeft daarbij mede in aanmerking genomen dat, blijkens de justitiële documentatie van de verdachte, de werkstraf van 30 uren die de verdediging kennelijk bedoelt, bijna twaalf jaar daarvoor, bij vonnis van 19 augustus 2002, is opgelegd en daarvan ook niet blijkt uit de rapportage van de reclassering van 12 augustus 2014.

Op basis daarvan heeft het hof geoordeeld dat zich een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de einduitspraak van de politierechter de verdachte in of rond juli 2014 bekend was en dat de verdachte niet-ontvankelijk is in haar op 6 april 2016 ingestelde hoger beroep. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1821

Zaaknummer: 16/05942

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: W.H. van Zundert

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkverklaring Openbaar Ministerie wegens schending ne bis in idem-beginsel, nu CBR rijbewijs verdachte ongeldig heeft verklaard omdat hij niet voldoende heeft meegewerkt aan alcoholslotprogramma?

Het middel klaagt onder meer dat het hof het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de strafvervolging van de verdachte wegens schending van het *ne bis in idem*-beginsel ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen.

Anders dan het middel kennelijk tot uitgangspunt neemt, gaat een vergelijking met de uitzonderlijke situatie als bedoeld in HR 3 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:434, NJ 2015/256 – waarin het ging om de oplegging van de verplichting tot deelname aan het alcoholslotprogramma en niet om de ongeldigverklaring van een rijbewijs in verband met het niet verlenen van medewerking aan dat programma – niet op. Het oordeel van het hof dat erop neerkomt dat het Openbaar Ministerie het recht tot strafvervolging van de verdachte niet verliest door de enkele omstandigheid dat in verband met hetzelfde feit – het bewezenverklarde besturen van een motorrijtuig, niet zijnde een bromfiets, dat niet was voorzien van een alcoholslot – het rijbewijs van de verdachte ongeldig is verklaard, geeft dan ook niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk.

De klacht is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1818

Zaaknummer: 16/05556

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J. de Bruin

Wetsartikelen: 68 Sr en 9 WW 1994

RECHTSPRAAK

Moet ‘uitbuiting’ worden aangemerkt als impliciet bestanddeel?

Het middel klaagt in de eerste plaats over het oordeel van het hof dat ‘uitbuiting’ als een impliciet bestanddeel van artikel 273f lid 1 aanhef en onder 5° Sr moet worden aangemerkt.

Artikel 273f lid 1 aanhef en onder 5° Sr strekt ter bescherming van minderjarigen. Om die reden ontbreekt daarin ook de eis van het uitoefenen van dwang, welke eis wel wordt gesteld in artikel 273f lid 1 aanhef en onder 4° Sr (vgl. HR 20 mei 2014, ECLI:NL:HR:2014:1174, *NJ* 2014/292) en beperkt het zich tot, kort gezegd, het ertoe brengen van een minderjarige zich beschikbaar te stellen tot het verrichten van seksuele handelingen met een derde tegen betaling en het beschikbaar stellen van zijn organen tegen betaling, alsmede tot het ondernemen van handelingen waardoor een minderjarige daartoe overgaat. Dit in aanmerking genomen en mede gelet op de onder 3.2 weergegeven wetsgeschiedenis – waarin onder meer is opgemerkt dat in het algemeen aan de exploitatie van prostitutie van minderjarigen misbruik van uit feitelijke verhoudingen voortvloeiend overwicht inherent is – is er, anders dan geldt ten aanzien van artikel 273f lid 1 aanhef en onder 3° en 4° Sr (vgl. HR 5 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:554, *NJ* 2016/315 en HR 17 mei 2016, ECLI:NL:HR:2016:857, *NJ* 2016/314), geen grond ‘uitbuiting’ naast de overige bestanddelen aan te merken als een impliciet bestanddeel van artikel 273f lid 1 aanhef en onder 5° Sr. De in het bestreden arrest besloten liggende andersluidende opvatting van het hof is dan ook onjuist.

Blijkens zijn onder 2.2.2 weergegeven overwegingen heeft het hof vastgesteld dat de minderjarige [betrokkene 1], die destijds 16 jaar oud was, op verzoek van de verdachte foto’s van zichzelf heeft gemaakt waarop zij een bh en een string droeg, dat zij deze foto’s naar de verdachte heeft gestuurd, dat de verdachte vervolgens advertenties heeft gemaakt en dat, nadat de advertenties op internet waren geplaatst, deze [betrokkene 1] werd gebeld door mannen. Op grond daarvan heeft het hof kennelijk – en niet onbegrijpelijk – geoordeeld dat de verdachte deze [betrokkene 1] ertoe heeft gebracht zich beschikbaar te stellen voor prostitutie als bedoeld in artikel 273 lid 1 aanhef en onder 5° Sr. Het oordeel van het hof dat de enkele omstandigheid dat vervolgens geen seksuele handelingen tussen deze [betrokkene 1] en een derde hebben plaatsgevonden in de weg staat aan bewezenverklaring van de op die bepaling toegesneden tenlastelegging, vindt evenmin steun in het recht.

Het middel slaagt in zoverre.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissing ter zake van het onder 3 primair onder B ten laste gelegde en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1823

Zaaknummer: 16/04155

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht aangifte vennootschapsbelasting.

Plaatsvervangend advocaat-generaal D.J.M.W. Paridaens heeft geconcludeerd dat het cassatieberoep met toepassing van artikel 80a RO niet-ontvankelijk zal worden verklaard.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat in de aangifte voor de vennootschapsbelasting over het jaar 2002 ten onrechte een bedrag van ongeveer € 1.626.895 aan verlies op aandelen werd opgegeven, niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

Gelet op deze bewijsvoering, is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1771

Zaaknummer: 17/01518

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: 69 AWR

RECHTSPRAAK

Hoge Raad verklaart aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolgning, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Artikel 460 lid 2 Sv schrijft voor dat de aanvraag tot herziening de gronden dient te vermelden waarop de aanvraag berust, met bijvoeging van de bescheiden waaruit van die gronden kan blijken.

In de aanvraag wordt als grond voor herziening slechts aangevoerd dat (kort gezegd) van de bewezenverklaarde poging tot doodslag en mishandelingen camerabeelden moeten bestaan die de aanvrager zouden kunnen vrijpleiten en dat twee personen de verklaringen van de aanvrager als getuige zouden kunnen bevestigen. Aldus wordt miskend dat de enkele mogelijkheid van het bestaan van gegevens die de aanvrager zouden kunnen vrijpleiten, geen gegeven is als onder 3.1 vermeld. De aanvraag kan daarom – gelet op artikel 460 lid 2 en 465 lid 1 Sv – niet worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1766

Zaaknummer: 18/00431

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en A.E.M. Röttgering

Advocaten: H. Romeijn

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht omtrent de bewijsvoering van het hof, dat volgens de verdediging ten onrechte acht heeft geslagen op een ter zitting naar voren gebrachte mededeling van verdachte door de raadsman.

Het middel klaagt dat het hof in de bewijsvoering ten onrechte acht heeft geslagen op hetgeen door de raadsman ter terechtzitting naar voren is gebracht met betrekking tot een mededeling die door de verdachte aan zijn raadsman is gedaan.

In zijn onder 2.2.3 weergegeven bewijsoverweging heeft het hof geoordeeld dat de verklaring van de verdachte omtrent de werking van de verlichting toen hij wegging, een kennelijke leugen was om de waarheid te verhullen, waarbij het heeft betrokken 'dat namens verdachte door diens raadsman naar voren is gebracht dat verdachte hem heeft meegedeeld dat het zijn, verdachtes, eigen aanhangwagen betrof'. Daarin ligt als rechtsopvatting van het hof besloten dat een door de raadsman ter terechtzitting gedane mededeling kan worden aangemerkt als een wettig bewijsmiddel als bedoeld in artikel 339 lid 1 Sv en derhalve voor het bewijs kan worden gebezigd. Die opvatting is onjuist (vgl. HR 22 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2649, NJ 2017/197), nog daargelaten dat – naar volgt uit HR 24 mei 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT2897, NJ 2005/369 – het oordeel van de rechter, inhoudende dat een verklaring van de verdachte kennelijk leugenachtig is en is afgelegd om de waarheid te bemantelen, geen grondslag kan vinden in verklaringen van personen omtrent hetgeen de verdachte aan hen heeft medegedeeld.

Het middel is derhalve terecht voorgesteld. Dat behoeft evenwel bij gebrek aan belang niet tot cassatie te leiden, nu de bewezenverklaring ook met weglating van het onderdeel in de nadere bewijsoverweging over de mededeling van de raadsman en de door het hof als kennelijk leugenachtig aangemerkte verklaring van de verdachte toereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1773

Zaaknummer: 17/00452

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: K. Kok

Wetsartikelen: 339 Sv en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Bestreden uitspraak behelst in strijd met artikel 359 lid 5 Sv niet een opgave van redenen die de strafoplegging hebben bepaald.

Het middel klaagt dat de strafoplegging niet is gemotiveerd.

De bestreden uitspraak behelst in strijd met artikel 359 lid 5 Sv niet een opgave van de redenen die de strafoplegging hebben bepaald. Dat verzuim leidt krachtens het achtste lid van die bepaling tot nietigheid.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1774

Zaaknummer: 17/00105

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: V.P.J. Tuma

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

In strijd met een gevoerd verweer niet de aankoopprijs maar de verkoopopbrengst van onder betrokkene in beslag genomen en in zijn strafzaak verbeurdverklarde auto's in aanmerking genomen?

Het middel klaagt onder meer dat het hof de waarde van in de strafzaak tegen de betrokkene verbeurdverklarde voorwerpen niet heeft ontleend aan de inhoud van in de uitspraak opgenomen wettige bewijsmiddelen.

Wat betreft de waarde van voorwerpen die in mindering wordt gebracht op de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting, geldt niet de eis dat de daaraan ten grondslag liggende feiten en omstandigheden aan wettige bewijsmiddelen moeten zijn ontleend. Voldoende is dat die feiten en omstandigheden uit het onderzoek ter terechtzitting zijn gebleken (vgl. in ander verband HR 30 maart 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK2142, NJ 2010/202).

De klacht miskent hetgeen hiervoor is vooropgesteld, zodat deze faalt.

Het middel klaagt onder meer dat het hof in strijd met een gevoerd verweer niet de aankoopprijs maar de verkoopopbrengst van de onder de betrokkene in beslag genomen en in zijn strafzaak verbeurdverklarde BMW en Mercedes in aanmerking heeft genomen.

In de overwegingen van het hof ligt als zijn, in cassatie onbestreden, vaststelling besloten dat de (onherroepelijk geworden) verbeurdverklaring van de Mercedes en de BMW onverkort strekte tot de afoming van voordeel dat voortkomt uit hetzelfde delict als waarop de ontnemingsmaatregel is gegrond. Het hof heeft voorts kennelijk geoordeeld dat 'de totaalwaarde' van de voertuigen op het moment van inbeslagneming onder de betrokkene in mindering gebracht moet worden op het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat en dat voor het bepalen van deze totaalwaarde, gesteld op € 26.180, aansluiting gezocht moet worden bij het bedrag dat de voertuigen bij de latere verkoop door justitie zouden hebben opgebracht.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. Door verbeurdverklaring van voorwerpen die kunnen worden aangemerkt als opbrengst van een

strafbaar feit, kan worden bereikt dat aan een veroordeelde wederrechtelijk verkregen voordeel wordt ontnomen. Wordt in zo een geval tevens de maatregel van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel opgelegd, dan dient, in verband met het reparatoire karakter van die maatregel, de waarde van het onder de betrokkene in beslag genomen en in zijn strafzaak verbeurdverklaarde voorwerp in mindering te worden gebracht op de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting (vgl. HR 17 mei 2016, ECLI:NL:HR:2016:874, NJ 2016/283, r.o. 2.4).

Anders dan het hof heeft gedaan, dient de waarde van de verbeurdverklaarde voertuigen op de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting in mindering te worden gebracht, en niet op het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel op de voet van artikel 36e Sr wordt geschat.

Bij de verrekening van het reeds door de verbeurdverklaring van in beslag genomen voertuigen ontnomen voordeel dient in beginsel te worden uitgegaan van de door de rechter te schatten waarde van de verbeurdverklaarde auto's ten tijde van de inbeslagneming onder de betrokkene. Deze waarde belichaamt immers het voordeel dat reeds door de verbeurdverklaring aan de betrokkene is ontnomen. Deze waardebepaling heeft een overwegend feitelijk karakter en kan in cassatie slechts op begrijpelijkheid worden getoetst.

Bij het bepalen van de waarde van de verbeurdverklaarde voertuigen komt het aan op de omstandigheden van het geval. Zowel de kennelijke opvatting van het middel, dat daarbij steeds zou moeten worden uitgegaan van de aanschafwaarde van de auto's, als het oordeel van het hof dat zonder meer aansluiting kan worden gezocht bij het bedrag dat de voertuigen bij latere verkoop door justitie zouden hebben opgebracht, zijn in gevallen als de onderhavige in hun algemeenheid, gelet op hetgeen onder 4.3 en 4.4.2 is overwogen, onjuist.

Het oordeel van het hof dat dient te worden uitgegaan van een 'totaalwaarde' van de twee auto's van € 26.180 is tegen de achtergrond van hetgeen hiervoor is overwogen en in het licht van hetgeen dienaangaande door de raadsman van de betrokkene is aangevoerd, zoals weergegeven in 2.3, niet begrijpelijk gemotiveerd.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1768

Zaaknummer: 16/05560

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: E.A. Blok

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht aangifte vennootschapsbelasting.

Plaatsvervangend advocaat-generaal D.J.M.W. Paridaens heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Beide middelen klagen over de bewijsvoering. Het derde middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 7 ten laste gelegde voor zover inhoudende dat in de aangifte voor de vennootschapsbelasting over het jaar 2002 ten onrechte een bedrag van ongeveer € 1.626.895 aan verlies op aandelen werd opgegeven, niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid. Het vierde middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 8 ten laste gelegde voor zover inhoudende dat in de aangifte voor de inkomstenbelasting over het jaar 2002 onder 'inkomen box 2' een bedrag van (ongeveer) € 139.890 en/of (ongeveer) € 1.543.881 totaal (ongeveer) € 1.683.771 had moeten worden opgegeven, niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

Gelet op de bewijsvoering, zoals onder 2 weergegeven, klagen de middelen hierover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 7 en 8 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1772

Zaaknummer: 17/01530

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: F.P. Slewe en J.S. van Daal

Wetsartikelen: 69 AWR

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht omtrent het ‘tezamen en in vereniging met een ander’ begaan van diefstal.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat de verdachte het feit ‘tezamen en in vereniging met een ander’ heeft begaan.

De Hoge Raad heeft bij arrest van 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1315, NJ 2016/413 en 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1323, NJ 2016/412 onder meer het volgende overwogen:

‘4.2.1. Bij de beoordeling van het middel moet mede het volgende worden betrokken. Aan het enkele voorhanden hebben van gestolen goederen kan niet zonder meer de conclusie worden verbonden dat de betrokkene die goederen ook heeft gestolen. Voor de beoordeling van de betekenis die aan dat voorhanden hebben moet worden gehecht, zijn de feiten en omstandigheden van het geval van belang (vgl. HR 19 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010: BK2880, NJ 2010/475). Voor het medeplegen van diefstal geldt hetzelfde.

Bij die beoordeling kan een rol spelen of de verdachte een aannemelijke verklaring heeft gegeven voor dat voorhanden hebben. De omstandigheid dat de verdachte weigert een verklaring af te leggen of een bepaalde vraag te beantwoorden ter zake van het voorhanden hebben van de goederen kan op zichzelf, mede gelet op het bepaalde in art. 29, eerste lid, Sv, niet tot het bewijs bijdragen. Dat brengt echter niet mee dat de rechter, indien de verdachte voor zo’n omstandigheid die op zichzelf of in samenhang met de verdere inhoud van de bewijsmiddelen beschouwd redengevend kan worden geacht voor het bewijs van het aan hem tenlastegelegde feit, geen aannemelijke, die redengevendheid ontzenuwende, verklaring heeft gegeven, zulks niet in zijn overwegingen omtrent het gebezigde bewijsmateriaal zou mogen betrekken (vgl. HR 3 juni 1997, ECLI:NL:HR:1997: ZD0733, NJ 1997/584).

In een geval als het onderhavige kan met betrekking tot de toedracht van de diefstal wel worden vastgesteld dat deze door “verenigde personen” is begaan, maar kan niet direct worden vastgesteld door wie precies. Indien in een dergelijk geval de verdachte zelf kort na de diefstal wordt aangetroffen in omstandigheden die op betrokkenheid bij het strafbare feit duiden, kan sprake zijn van een situatie waarin het uitblijven van een aannemelijke verklaring

van de verdachte zoals hiervoor onder 4.2.2 bedoeld, van belang is voor de beantwoording van de vraag of het tenlastegelegde medeplegen kan worden bewezen.’

Hetgeen onder 2.3.1 is weergegeven, kan ook van belang zijn in een geval als het onderhavige waarin weliswaar met betrekking tot de toedracht van de diefstal niet is vastgesteld dat deze door medeplegers is begaan, maar dat zich wel kenmerkt door de omstandigheid dat kort na de diefstal de verdachte met een ander of anderen wordt aangetroffen in omstandigheden die op betrokkenheid bij de diefstal duiden, terwijl er geen contra-indicaties met betrekking tot het medeplegen door de verdachte bestaan (vgl. HR 28 november 2017, ECLI:NL:HR:2017:3022, NJ 2018/310).

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof onder meer het volgende vastgesteld. Op 31 oktober 2015 is te Borculo op enig moment na 01.00 uur in de nacht een aanhangwagen zonder kenteken, toebehorende aan [betrokkene 1], weggenomen. Omstreeks 04.45 uur is de in Deventer woonachtige verdachte ter hoogte van de Ruurloseweg te Borculo door verbalisanten aangetroffen in een stilgehouden auto waarachter de aan [betrokkene 1] toebehorende aanhangwagen was bevestigd. De verdachte bevond zich als bijrijder in de auto naast haar broer en tevens bestuurder [medeverdachte]. Op de aanhangwagen was een identiek kenteken bevestigd als op de auto.

Het hof heeft geoordeeld dat, mede in aanmerking genomen de omstandigheid dat een aannemelijke, andersluidende verklaring van de verdachte is uitgebleven, de verdachte en haar mededader zo nauw en bewust hebben samengewerkt dat sprake is van het medeplegen van de bewezenverklaarde diefstal. Dat oordeel is, mede gelet op hetgeen onder 2.3.1 en 2.3.2 is vooropgesteld, niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Voor zover het middel hierover klaagt, is het tevergeefs voorgesteld.

Voorts klaagt het middel dat het hof ten onrechte in zijn overwegingen omtrent het gebezigde bewijsmateriaal heeft betrokken dat de verdachte niet een aannemelijke verklaring heeft gegeven voor het kort na de diefstal voorhanden hebben van de gestolen aanhangwagen, nu de verdachte zich kon beroepen op het verschoningsrecht als bedoeld in artikel 217 aanhef en onder 2° Sv. Deze klacht berust op de opvatting dat de enkele omstandigheid dat de verdachte een persoon als bedoeld in artikel 217 Sv is, eraan in de weg staat dat de rechter in zijn overwegingen omtrent het gebezigde bewijsmateriaal betreft dat de verdachte niet een aannemelijke verklaring heeft gegeven voor het genoemde voorhanden hebben van een gestolen goed. Die opvatting is onjuist.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1767

Zaaknummer: 16/06069

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: A.C. Huisman

Wetsartikelen: 311 Sr en 217 Sv

RECHTSPRAAK

Slachtende klacht over de bewezenverklaarde wederrechtelijke toe-eigening als bedoeld in artikel 321 Sr.

Het middel bevat onder meer de klacht dat de bewezenverklaarde wederrechtelijke toe-eigening niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan volgen.

In de tenlastelegging en bewezenverklaring is het begrip ‘zich wederrechtelijk toe-eigenen’ kennelijk gebezigd in de betekenis die daaraan in artikel 321 Sr toekomt. Van zodanig toe-eigenen is sprake indien een persoon zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester beschikt over een goed dat aan een ander toebehoort (vgl. onder meer HR 13 januari 2015, ECLI:NL:HR:2015:57).

Uit de hiervoor weergegeven bewijsvoering kan – mede in aanmerking genomen de door het hof tot het bewijs gebezigde verklaring van de verdachte, inhoudende dat de in de bewezenverklaring bedoelde goederen werden gestolen, zodat hij deze goederen kwijt was – niet zonder meer volgen dat de verdachte zich deze goederen wederrechtelijk heeft toegeëigend in de hiervoor bedoelde zin. De bewezenverklaring is derhalve niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1765

Zaaknummer: 17/00140

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 321 Sr